

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobkyně: **Kverulant.org o.p.s.**, IČO: 28925165,
sídlem Pražská 1148, Praha 10
zastoupené Mgr. Adriánem Čechem, advokátem,
sídlem Vinohradská 34/30, Praha 2

proti
žalované: **Kancelář Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky**,
sídlem Sněmovní 4, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 27. 2. 2019, čj. PS 2019/002394,

takto:

- I.** Rozhodnutí Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 27. 2. 2019, čj. PS 2019/002394, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.

- II.** Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 19 456 Kč k rukám zástupce žalobkyně, Mgr. Adriána Čecha, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu a předchozí řízení

1. Žalobkyně požádala dne 30. 11. 2015 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o svobodném přístupu k informacím**“), žalovanou o informace týkající se činnosti člena Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „**ČTÚ**“), pana Ing. RNDr. Jiřího Peterky, bytem U kříže 611/3, Praha 5 (dále jen „**dotčená osoba**“), jmenovitě o kopie všech čtyř písemností, které byly přílohou datové zprávy č. 287270223 odeslané dotčenou osobou a doručené žalované prostřednictvím informačního systému datových schránek dne 20. 6. 2015 v 10:58:46 hodin a adresované mandátovému a imunitnímu výboru (dále jen „**žádost**“). Touto datovou zprávou měla tato osoba jakožto člen Rady ČTÚ informovat žalovanou mimo jiné o úkonech směřujících k ukončení její činnosti v dozorčí radě konsorcia soukromých firem CZ.NIC zájmové sdružení právnických osob, sídlem Americká 23, Praha 2 (dnes sídlem Milešovská 1136/5, Praha 3, pozn. soudu), IČO: 67985726 (dále jen „**právnícká osoba CZ.NIC**“).
2. Žádost byla nejprve odmítnuta rozhodnutím ze dne 11. 12. 2015, čj. 13830/2015 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“), přičemž žalobkyní podané odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím žalované ze dne 19. 1. 2016, čj. VKPS 01/2016 (dále jen „**původní rozhodnutí o odvolání**“). Toto rozhodnutí žalované napadla žalobkyně správní žalobou, které Městský soud v Praze vyhověl rozsudkem ze dne 20. 11. 2018, čj. 10 A 51/2016 - 53 (dále jen „**Původní rozsudek Městského soudu**“), původní rozhodnutí o odvolání zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
3. Městský soud v Praze přitom v tomto svém rozsudku uzavřel, že původní rozhodnutí o odvolání *„je dílem nezákonné, neboť ze strany žalované došlo k nesprávnému posouzení otázky, zda požadovaná informace spadá do působnosti povinného subjektu a zda je neveřejnost jednání mandátového a imunitního výboru důvodem pro odmítnutí požadované informace, a dílem nepřezkoumatelné, protože ze strany povinného subjektu nedošlo k řádnému posouzení, zda a v jakém rozsahu je požadovaná informace chráněna zákonem o ochraně osobních údajů.“*
4. V novém řízení žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 2. 2019, čj. PS 2019/002394 (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“), odvolání opět v plném rozsahu zamítla a Prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 1. 3. 2019. Žalobkyně proti Napadenému rozhodnutí podala dne 2. 5. 2019 žalobu, o níž se vede toto soudní řízení.

II. Napadené rozhodnutí

5. Žalovaná v Napadeném rozhodnutí úvodem konstatovala, že doplnila „*odůvodnění nového rozhodnutí o odvolání žadatele v souladu se zněním předmětného rozsudku a právním názorem Městského soudu v Praze s tím, že zákonné důvody neposkytnutí informací byly po všech stránkách naplněny*“.
6. Podle žalované požadované informace jsou projevem osobní povahy a obsahují osobní údaje a informace o soukromí fyzické osoby. Žalovaná odkázala na s tím související ustanovení Listiny základních práv a svobod, občanského zákoníku, a Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů (dále jen „**GDPR**“). Dále žalovaná poměřila dvě základní práva, k jejichž konfliktu ve věci dochází, a to práva žalobkyně na informace a práva dotčené osoby na ochraně soukromí a osobních údajů.
7. Pokud jde o hledisko vhodnosti, došla žalovaná k závěru, že požadované informace nejsou schopny dosáhnout sledovaného cíle, protože informace ohledně dotčené osoby týkající se veřejné moci nebo její činnosti, požadované zákonem č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění účinném do 31. 12. 2015 (dále jen „**zákon o střetu zájmů**“), byly do příslušného registru vloženy a jsou veřejně přístupné. Další požadované dokumenty, které byly přílohou datové zprávy, na níž žalobkyně odkazuje, byly zaslány již nad rámec zákona o střetu zájmů a tato osoba je připojila v důvěře v neveřejnost jednání mandátového a imunitního výboru a v povinnost mlčenlivosti

poslanců a zaměstnanců žalované. Tyto informace podle žalované nebyly předmětem zákona o střetu zájmů a nesouvisely s ukončením výkonu funkce členy Rady ČTÚ. Žalovaná v tomto kroku dospěla k závěru, že ochrana soukromí dotčené osoby převažuje a nelze poskytnout dokumenty, kde tato osoba nastiňuje nad rámec zákona o střetu zájmů svůj další profesní život.

8. Co se týká hlediska potřebnosti, žalovaná měla za to, že kontrola veřejné moci je naplněna nahlédnutím do registru v souladu se zákonem o střetu zájmů.
9. Pokud jde o poměření zásahu do základního práva na jedné straně a cíle sledovaného zájmu, vzala žalovaná v potaz i otázku veřejného zájmu na znalosti požadovaných informací. S ohledem na výše uvedené upřednostnila v tomto konkrétním případě ochranu práva na soukromí a na ochranu osobních údajů dotčené osoby před právem na informace.
10. Žalovaná dále v Napadeném rozhodnutí uvedla, že se obrátila na mandátový a imunitní výbor s dotazem stran poskytnutí předmětných informací, neboť informace byly v dispozici tohoto orgánu. Mandátový a imunitní výbor věc projednal a přijal na své 21. schůzi dne 5. 2. 2019 usnesení č. 93, kde odmítl žádost žalobkyně o poskytnutí informací, a to s ohledem na to, že tyto informace nebyly uveřejněny v registru podle zákona o střetu zájmů a členové výboru a zaměstnanci žalované jsou ohledně nich vázáni povinností mlčenlivosti, přičemž slibu mlčenlivosti nebyli zbaveni.
11. Žalovaná uvedla, že si je vědoma názoru vysloveného v Původním rozsudku Městského soudu, ale s ohledem na své statutární postavení servisní organizace Poslanecké sněmovny nemůže jít proti rozhodnutím zákonodárského orgánu, včetně jeho orgánů (tedy i mandátového a imunitního výboru). Podle jejího názoru by v daném případě mohlo jít o kolizi dvou ústavních mocí, a to mocí zákonodárné a moci soudní.
12. V případě žádosti žalobkyně bylo dále dle žalované nutné vycházet z § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, dle něhož povinný subjekt poskytne osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, které upravují jejich ochranu. Vzhledem k tomu, že vyžadované informace se vztahovaly ke konkrétní osobě a jejímu profesnímu životu a byly poskytnuty nad rámec zákona o střetu zájmů, poskytnutí těchto informací by nebylo v souladu s právními předpisy upravujícími ochranu osobních údajů.
13. Dále žalovaná uvedla, že ve smyslu § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o ochraně osobních údajů**“) a GDPR může povinný subjekt zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů, přičemž souhlas dotčené osoby neměla k dispozici. Získání předmětné informace nelze dle názoru žalované obhajovat tvrzením, že osoba působící ve veřejné funkci ztrácí nárok na ochranu svého soukromí, ani veřejným zájmem. Žalobkyně má a měla možnost nahlédnout do příslušného registru vedeného v souladu se zákonem o střetu zájmů. Každá osoba zastávající významnou veřejnou funkci je dle žalované zároveň soukromou osobou s nárokem na ochranu svého soukromí.
14. Obsahem požadované informace mají dle tvrzení žalované být plánované osobní a profesní aktivity dotčené osoby do budoucna, proto se týkají soukromé osoby a má jít o projev osobní povahy ve smyslu § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Ve smyslu § 5 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů byla žalovaná povinna dbát na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů (dotčené osoby), tudíž nemohla bez souhlasu subjektu údajů podle zákona o ochraně osobních údajů předmětné údaje zpracovávat.
15. Žalovaná v Napadeném rozhodnutí uzavřela: *„Právo na informace současně není neomezené a absolutní, ale naráží na určitá omezení a limity. Jedná se o omezení, která vyplývají z potřeby ochrany legitimních veřejných zájmů - dle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod se tak děje z důvodu ochrany práv a svobod druhých.*

Právo na informace nelze chápat jako neomezené právo člověka na informaci, zejména pokud byl veřejný zájem naplněn v souladu se zákonem o střetu zájmů.“.

III. Žaloba

16. Žalobkyně v úvodu žaloby shrnula průběh dosavadního řízení o žádosti, včetně Původního rozsudku Městského soudu, jehož závěry rekapitulovala. Žalobkyně rovněž shrnula důvody odmítnutí žádosti uvedené v Napadeném rozhodnutí.
17. Pokud jde o vlastní žalobní námitky, žalobkyně předně uvedla, že žalovaná opět odůvodnila odepření požadované informace s odkazem na nevěřejnost jednání mandátového a imunitního výboru, přestože dle Původního rozsudku Městského soudu odmítnutí žádosti s poukazem na nevěřejnost jednání tohoto výboru nebylo oprávněné.
18. K odmítnutí informace s odkazem na § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím žalobkyně připomněla, že tento zákon je vystavěn na konstrukci, že se poskytují všechny informace, pokud zákon nestanoví jinak. Žalobkyně se na rozdíl od žalované domnívá, že výjimka z poskytování informací podle § 8a týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobních údajů se na požadované informace nevztahuje. Datová zpráva dotčené osoby ze dne 20. 6. 2015 včetně všech jejích příloh, kterou oficiálně zaslala mandátovému a imunitnímu výboru své čestné prohlášení – oznámení o jiných vykonávaných činnostech, oznámení o majetku nabytém v průběhu výkonu funkce a oznámení o příjmech, darech a závazcích podávaná veřejným funkcionářem podle zákona o střetu zájmů, je dle názoru žalobkyně jednoznačně písemností úřední povahy, která přímo souvisela s působením této osoby ve veřejné funkci člena Rady ČTÚ. Proto se dle přesvědčení žalobkyně zcela jistě nejedná o soukromou (důvěrnou) korespondenci dotčené osoby, která by požívala právní ochrany ve smyslu ochrany soukromí. Podle žalobkyně si lze stěží představit, že by v rámci předmětného čestného prohlášení byly uvedeny soukromé či důvěrné informace při vědomí, že tyto informace jsou určeny k uložení do registru oznámení a tato oznámení jsou veřejně přístupná podle zákona o střetu zájmů.
19. Podle žalobkyně byla dotčená osoba veřejným funkcionářem o své vlastní vůli zastávajícím vrcholnou funkci ve státní správě, a proto je povinna strpět zájem veřejnosti o svou osobu. To vše navíc za situace, kdy podle žalobkyně objektivně existovalo velmi důvodné podezření, že tato osoba soustavně, dlouhodobě a zvláště hrubým způsobem porušovala § 4 zákona o střetu zájmů tím, že působila jako člen dozorčí rady právnické osoby CZ.NIC, která je mimo jiné správcem české národní domény, tedy všech internetových adres s příponou „.cz“. Tato právnická osoba se zabývala podnikáním, přičemž roční obrát konsorcia v době podání žádosti přesahoval už několik let 100 milionů Kč a jeho roční zisk se po zdanění pohyboval v desítkách milionů korun.
20. Žalobkyně dále s odkazem na § 4 odst. 3 zákona o střetu zájmů uvedla, že dotčená osoba, jakožto veřejný funkcionář, byla povinna působení ve shora uvedené funkci v právnické osobě CZ.NIC ukončit bez zbytečného odkladu poté, co začala vykonávat funkci člena Rady ČTÚ, nejpozději však do 30 dnů ode dne svého jmenování do této funkce. Přesto i po svém jmenování do funkce člena Rady ČTÚ nadále působila na pozici člena dozorčí rady v právnické osobě CZ.NIC, a to až do vymazání z této funkce ve veřejném rejstříku v prosinci 2015. To žalobkyně považovala za mimořádně závažný konflikt zájmů a zjevné porušení zákona o střetu zájmů. Společenskou škodlivost tohoto jednání pak dle názoru žalobkyně podstatně zesilovala skutečnost, že dotčená osoba byla členem vrcholného řídicího orgánu veřejné instituce (ústředního správního úřadu), která má na dodržování zákonů v oblasti regulace elektronických komunikací sama účinně dohlížet.
21. Z uvedeného tak podle žalobkyně má plynout, že od počátku žádala informace z důvodu podezření na závažný střet zájmů dotčené osoby jako veřejného funkcionáře. Proto žalovaná

pochybila, když tyto informace opětovně odmítla poskytnout s odkazem na nutnost dbát na ochranu soukromí a osobních údajů dotčené osoby.

22. Závěrem žaloby žalobkyně doplnila, že zákon o svobodném přístupu k informacím je zcela nepochybně speciální zákonnou normou ve vztahu k jiným právním předpisům, včetně právních předpisů upravujících ochranu soukromí a osobních údajů, a je proto třeba aplikovat pravidlo *lex specialis derogat legi generali*. Žalobkyně má dle svého tvrzení oprávněný zájem na získání předmětných informací. Na podporu svých právních závěrů odkázala žalobkyně na Zprávu o šetření zástupkyně Veřejného ochránce práv ze dne 4. 9. 2008, sp. zn. 3186/2008/VOP/DS.

IV. Vyjádření žalované k žalobě, replika žalobkyně a další vyjádření stran

23. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 17. 7. 2019 předně negovala tvrzení žalobkyně, že opětovně odůvodnila odmítnutí žádosti s odkazem na nevěřejnost jednání mandátového a imunitního výboru. Žalovaná požadované informace vyhodnotila jako projevy osobní povahy, které zároveň obsahují osobní údaje a informace, týkající se fyzické osoby s tím, že žalobkyní požadované informace jsou seznatelné z registru oznámení a obchodního rejstříku, a jsou tedy veřejně přístupné, přičemž požadované dokumenty byly zaslány již nad rámec zákona střetu zájmů. Žalovaná dále uvedla, že jí dotčená osoba zaslala tyto dokumenty „*vycházejí z nevěřejnosti jednání Mandátového a imunitního výboru a vázanosti jeho členů povinností mlčenlivosti*“.
24. Žalovaná dále odmítla, že by veškerá písemná komunikace mezi třetími osobami a mandátovým a imunitním výborem byla vždy ukládána v registru oznámení podle zákona o střetu zájmů a v důsledku toho byla veřejně přístupná. Do registru byly v případě dotčené osoby vloženy jen údaje požadované zákonem o střetu zájmů.
25. Podle názoru žalované může i korespondence mezi veřejným funkcionářem a mandátovým a imunitním výborem podléhat občanskoprávní ochraně a není rozhodující, kdo tento projev činil a za jakých okolností k tomu došlo, ale spíše obsah takového projevu či podání. Ochrana osobnosti a soukromého života fyzických osob i veřejně činných nesmí dle žalované být interpretována restriktivně. V konkrétních věcech bude vždy třeba zohlednit všechny jejich individuální okolnosti a v hraničních případech založit řešení na obecně akceptovaných pravidlech posouzení střetu práva na informace a práva na ochranu soukromého života dle principů proporcionality. Na podporu svého tvrzení zde žalovaná odkazuje na odbornou literaturu.
26. Žalovaná s odkazem na zákon č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny uvedla, že o tom, zda materiály a výstupy mandátového a imunitního výboru budou zveřejněny, rozhoduje tento výbor sám. Žalovaná sama by se mohla dostat do patové situace, když by navzdory rozhodnutí výboru tyto materiály poskytla podle zákona o svobodném přístupu k informacím.
27. Žalovaná dále zdůraznila, že předmětem tohoto řízení není posuzování porušování zákona o střetu zájmů ze strany dotčené osoby. Tato osoba dle sdělení žalované postupovala v souladu se zákonem o střetu zájmů, informovala evidenční orgán (mandátový a imunitní výbor) o projednání žádosti o ukončení výkonu funkce člena dozorčí rady právnické osoby CZ.NIC s tím, že podle stanov skončí výkon funkce dne 9. 8. 2015. Toto vše je zveřejněné v obchodním rejstříku. Dotčená osoba však nerozhoduje o konkrétním termínu zápisu skutečností do obchodního rejstříku. Posouzení, zda byla dotčená osoba ve střetu zájmů, náleží podle zákona o střetu zájmů přestupkovému orgánu, a nikoliv žalobkyni. Žalobkyně mohla v případě pochybností o střetu zájmů dotčené osoby podat podnět k zahájení přestupkového řízení, popřípadě učinit oznámení mandátovému a imunitnímu výboru, který by věc posoudil a buď je odložil, nebo je předal věcně a místně příslušnému orgánu k přestupkovému řízení.
28. Podle názoru žalované nemá žalobkyně tvrzený oprávněný zájem na sdělení dalších informací, které navíc požívají ochrany dle zákona o ochraně osobních údajů. Kontrola veřejné moci, resp. veřejně činné osoby je totiž realizovatelná nahlédnutím do registru podle zákona o střetu

zájmů. Dále se žalovaná neztotožnila ani s argumentem žalobkyně, že zákon o svobodném přístupu k informacím je speciální zákonnou normou s přednostní aplikací, na podporu čehož citovala z odborné literatury (jmenovitě ke vztahu práva na informace a právní úpravě ochrany osobních údajů).

29. Žalovaná závěrem svého vyjádření navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.
30. **Žalobkyně** ve své **replíce ze dne 5. 9. 2019** nad rámec již výše uvedeného doplnila, že žalovaná blíže nevysvětlila, ani ničím nepodložila, z čeho usuzovala, že dotčená osoba „*vycházela*“ při zasílání předmětných informací z nevěřejnosti jednání mandátového a imunitního výboru. K žalované namítané povinnosti mlčenlivosti členů tohoto výboru odkázala žalobkyně na § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím, který tuto mlčenlivost dle jejího názoru prolamuje.
31. Žalobkyně s odkazem na úpravu v zákoně o střetu zájmů dále uvedla, že požadovala v žádosti informace obsažené v podání, které bylo dotčenou osobou jakožto veřejným funkcionářem adresováno mandátovému a imunitnímu výboru na základě povinnosti uložené veřejným funkcionářům zákonem o střetu zájmů, tudíž se jednalo o písemnost úřední povahy, která přímo souvisela s působením dotčené osoby ve veřejné funkci. Odkaz žalované na ochranu osobnosti a soukromého života fyzických osob tak žalobkyně považovala za lichý.
32. Tvrzení žalované, že je plně na rozhodnutí mandátového a imunitního výboru, zda projednávané materiály a výstupy z jednání tohoto výboru budou zveřejněny, žalobkyně oponovala tím, že důvody, pro které je možno odmítnout poskytnout informace, vymezuje sám zákon o svobodném přístupu k informacím v § 7 až § 11, přičemž z jiných než ze zákonem stanovených důvodů nelze poskytnutí informací odmítnout.
33. Žalobkyně dále považovala za irelevantní vyjádření žalované k tomu, kdo je příslušný rozhodovat o porušení zákona o střetu zájmů.
34. Závěrem repliky pak žalobkyně s poukazem na právní názor vyjádřený v Původním rozsudku Městského soudu uvedla, že se žalovaná v Napadeném rozhodnutí i ve svém vyjádření k žalobě znovu omezila pouze na paušální a nic neříkající odkaz na zákon o ochraně osobních údajů, který nemůže představovat legitimní důvod pro odepření požadovaných informací.
35. **Žalovaná** následně zaslala soudu svoji **dupliku ze dne 8. 11. 2019**. Nad rámec již uvedeného zdůraznila, že nevěřejnost jednání mandátového a imunitního výboru a materiálů jím projednávaných plyne přímo z § 45 odst. 2 zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny. V požadovaných informacích jsou nejen osobní údaje dotčené osoby, ale také její ryze osobní plány. Opětovně uvedla, že požadované informace byly zaslány dotčenou osobou již nad rámec zákona o střetu zájmů. Tyto informace se dle žalované netýkají ukončení výkonu funkce člena Rady ČTÚ dotčenou osobou. Žalovaná dále vysvětlila, že je odlišným subjektem od mandátového a imunitního výboru (orgánu zákonodárného sboru) a nemůže jednat v rozporu s jeho rozhodnutím.
36. Žalovaná dupliku uzavřela s tím, že účelem zákona o svobodném přístupu k informacím je posoudit, zda jsou požadované informace schopny dosáhnout sledovaného cíle, tedy naplnit právo na informace. Přitom veškeré žalobkyní požadované informace jsou dle názoru žalované seznatelné z veřejně přístupného registru oznámení podle zákona o střetu zájmů a obchodního rejstříku, a žalobkyně tak nemá oprávněný zájem na sdělení dalších informací, které navíc požívají ochrany dle zákona o ochraně osobních údajů.
37. Poté ještě **žalobkyně** reagovala **vyjádřením ze dne 8. 1. 2020**, přičemž zdůraznila, že nevěřejnost jednání ve věcech spadajících do působnosti mandátového a imunitního výboru není možno zaměňovat se zákazem zveřejňování informací, s nimiž tento výbor pracuje. Dále s odkazem na Původní rozsudek Městského soudu konstatovala, že není pochyb o tom, že informace, kterou žalobkyně požadovala, se vztahuje k působnosti žalované, neboť tato

působnost je dána postavením mandátového a imunitního výboru coby evidenčního orgánu dle zákona o střetu zájmů.

V. Druhý rozsudek Městského soudu v Praze, zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu

38. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 7. 2020, čj. 10 A 77/2019 - 87 (dále jen „**Druhý rozsudek Městského soudu**“), zrušil Napadené rozhodnutí jako dílem nezákonné a dílem nepřezkoumatelné podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. a věc vrátil *žalované* k dalšímu řízení s tím, že *žalované* uložil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.
39. Druhým rozsudkem Městského soudu bylo *žalované* uloženo, aby v zájmu zajištění přezkoumatelnosti jejího rozhodnutí zařadila informace požadované v žádosti do správního spisu (jeho neveřejné části, přinejmenším do doby, než bude o žádosti znovu rozhodnuto). Dále jí bylo uloženo, aby v řízení o žádosti jednala jako s účastníkem řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu s dotčenou osobou, jejíž právo na informační sebeurčení je řízením dotčeno, zejména ji informovala o obsahu žádosti a dotázala se jí, zda a případně v jakém rozsahu souhlasí s poskytnutím požadovaných informací žalobkyni. I v případě (částečného) nesouhlasu dotčené osoby s poskytnutím požadovaných informací pak zdejší soud *žalované* uložil – v případě, že informace, byť jen z části, odmítne – přezkoumatelným způsobem odůvodnit na podkladě konkrétních skutkových okolností, jaký zákonný důvod pro odmítnutí informací aplikovala. *Žalovaná* měla v novém řízení posoudit, jestli lze požadované informace poskytnout nad rámec informací povinně uveřejňovaných podle zákona o střetu zájmů s tím, že měla (i) vyhodnotit, zda nespádají pod výjimku uvedenou v § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, a (ii) v rozsahu, v jakém pod ni nespádají, provést ve vztahu k těmto informacím test proporcionality, pokud jde o právo na přístup k informacím o veřejných funkcionářích na straně jedné a ochranu osobnostních práv ve smyslu § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím na straně druhé. To vše pak se zřetelem k imperativu plynoucímu z § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle kterého, jde-li informace neposkytované z příslušného zákonného důvodu v rámci předmětného dokumentu odlišit a anonymizovat, nelze odmítnout poskytnutí celého dokumentu.
40. Na základě kasační stížnosti podané žalovanou následně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 9. 2020, čj. 9 As 189/2020 - 35 (dále jen „**Rozsudek NSS**“), zrušil Druhý rozsudek Městského soudu a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud došel k závěru, že ve výroku Druhého rozsudku Městského soudu je za *žalovanou* nesprávně označena Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, ač *žalovanou* má být Kancelář Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. Podle názoru kasačního soudu „[m]ěstský soud jako *žalovanou* nesprávně označil Poslaneckou sněmovnu Parlamentu České republiky (dále jen „Poslanecká sněmovna“), ačkoliv v žalobě byla jako *žalovaná* správně označena stěžovatelka, tedy Kancelář. Stěžovatelka též prostřednictvím svého vedoucího rozhodovala v řízení o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí vedoucího samostatného oddělení styku s veřejností Kanceláře o odmítnutí žádosti o informace. Vystupovala též po celou dobu řízení jako *žalovaná* a do její datové sbránky městský soud zasílal svá sdělení. Pokud se městský soud následně chtěl z nějakého důvodu ve svém rozsudku odchýlit od označení *žalované* v žalobě, které odpovídalo správnému určení *žalované* podle zákona, měl toto své rozhodnutí řádně odůvodnit. V napadeném rozsudku však jakékoliv odůvodnění tohoto kroku chybí.“, přičemž uzavřel s tím, že „[a]čkoliv v nyní projednávané věci není spor o tom, se kterým správním orgánem měl městský soud jednat a se kterým po celou dobu řízení fakticky jednal, nesprávné označení *žalovaného* subjektu je nutné považovat za pochybení, které zakládá vadu řízení, k níž je NSS povinen z úřední povinnosti přihlídnout (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), jelikož se projevilo i v samotném výroku rozsudku. Tento výrok I. zní: „Rozhodnutí Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 27. 2. 2019, čj. PS 2019/002394, se zrušuje a věc se vrací *žalované* k dalšímu řízení.“...Městský soud tedy v citovaném výroku napadeného rozsudku sice správně označil rozhodnutí Kanceláře, které má být zrušeno, nicméně v něm určil, že věc má být vrácena k dalšímu řízení *žalované*, tedy Poslanecké sněmovně. Tento výrok

přikazuje vrátit věc subjektu, který v předešlém řízení vůbec nevystupoval, zrušené rozhodnutí nevydal, a tudíž je nemůže znovu projednat.“ Pochybení zdejšího soudu pak podle názoru Nejvyššího správního soudu podtrhl ještě fakt, že Druhý rozsudek Městského soudu byl doručen nejen žalované prostřednictvím datové schránky, ale prostřednictvím poštovních služeb také Poslanecké sněmovně, tedy Poslanecké sněmovně bylo doručeno soudní rozhodnutí v řízení, jehož nebyla účastníkem. Výrokem II. Druhého rozsudku Městského soudu byla povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení uložena rovněž Poslanecké sněmovně, čímž dle Nejvyššího správního soudu zdejší soud uložil povinnost jinému subjektu, než měl.

41. Nejvyšší správní soud rovněž vytkl zdejšímu soudu skutečnost, že v Druhém rozsudku Městského soudu uvedl, že účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím bez jednání, ač žalovaná na jednání výslovně trvala. Na druhou stranu aproboval, že jednání nařízeno být nemuselo, pakliže Městský soud v Praze shledal v Napadeném rozhodnutí, resp. v řízení, kterého jeho vydání předcházelo, důvody pro jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost na základě § 76 odst. 1 s. ř. s.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

42. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. Se zřetelem k uvedenému soud nepřistoupil k tomu, aby žalobce a žalovanou vyzýval ke sdělení, zda v novém řízení souhlasí s rozhodnutím bez jednání.
43. Soud na úvod připomíná, nad rámec shrnutí uvedeného v bodu 3 tohoto rozsudku, právní názor vyslovený zdejším soudem v Původním rozsudku Městského soudu, jímž byla žalovaná po vrácení věci k dalšímu řízení vázána. K otázce aplikace § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím uvedl, že *„...nemá pochybnosti o tom, že informace, které žalobce [rozuměj žalobkyně, pozn. soudu] požadoval, se v době podání žádosti i v době vydání napadeného rozhodnutí vztahovaly k působnosti žalované, resp. Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, neboť tato působnost byla dána postavením mandátového a imunitního výboru coby evidenčního orgánu podle zákona o střetu zájmů. K žádosti žalobce tedy bylo nutno přistoupit ze strany povinného subjektu tak, že jde o informaci, která spadá do jeho působnosti.*“ Pokud jde o vztah povinnosti mlčenlivosti a nevěřejnosti jednání orgánu Poslanecké sněmovny k možnosti odepření práva na informace došel k závěru, že *„[d]ůvodem pro takové odepření však nemůže být odkaz na zákonnou povinnost zachovávat mlčenlivost, ani skutečnost, že požadované informace byly předmětem nevěřejného jednání povinného subjektu, nýbrž některý z důvodů pro odepření informací, který je vymezen zákonem o svobodném přístupu k informacím (ochrana utajovaných informací, ochrana osobnosti, soukromí a osobních údajů, ochrana obchodního tajemství, ochrana důvěrnosti majetkových poměrů a další omezení podle § 11). Lze shrnout, že žalovaná nebyla oprávněna žádost žalobce o informace odmítnout ani s poukazem na nevěřejnost jednání mandátového a imunitního výboru.*“ V neposlední řadě ke konkurenci práva na informace a práva na ochranu osobních údajů shrnul, že *„...ochrana osobních údajů je obecně legitimním právním důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace, s ohledem na povahu požadované informace však jako odůvodnění jejího neposkytnutí v celém rozsahu nemůže obstát paušální odkaz na aplikaci zákona č. 101/2000 Sb. V této části je tedy napadené rozhodnutí [rozuměj původní rozhodnutí o odvolání, pozn. soudu] nepřezkoumatelné, a to i s přihlídnutím ke odvolacím námitkám žalobce, s nimiž se žalovaný vůbec nevypořádal.*“
44. Nejvyšší správní soud se přitom ve zrušujícím Rozsudku NSS těmito otázkami věcně nezabýval. Závazný právní názor kasačního soudu se rovněž nijak nedotýkal závěrů, k nimž městský soud dospěl v rámci odůvodnění Druhého rozsudku Městského soudu (důvodem jeho zrušení bylo nesprávné označení žalované ve výroku tohoto rozsudku – tento nedostatek zdejší soud v tomto

rozsudku nyní napravil). Zdejší soud proto v tomto rozsahu beze zbytku setrval na závěrech vyslovených v Druhém rozsudku Městského soudu.

45. Soud předem vlastního posouzení věci dále konstatuje, že předmětem řízení je fakticky spor o (ne)poskytnutí informací, jejichž původcem je Ing. RNDr. Jířího Peterka (dotčená osoba) a které se podle všeho týkají jeho veřejného či profesního, případně i osobního života. Dotčená osoba k výzvě soudu sdělila dne 14. 6. 2020, že nehodlá v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.
46. Tento krok dotčené osoby v soudním řízení správním však ničeho neznamena z hlediska posouzení jejího postavení ve správním řízení o žádosti, které soudnímu řízení předcházelo. Soud připomíná, že žalovaná uvedla, že dotčená osoba **zaslala dokumenty, jejichž poskytnutí se žalobkyně domáhá, cit. „vycházejí z neveřejnosti jednání Mandátového a imunitního výboru a vázanosti jeho členů povinností mlčenlivosti“**. Zřejmě jde o odhad či očekávání žalované stran pohnutek dotčené osoby, neboť ve správním spisu žádná komunikace s dotčenou osobou v této věci obsažena není. Žalovaná taktéž v Napadeném rozhodnutí uvedla, že nemá souhlas dotčené osoby s poskytnutím požadovaných informací dle zákona o ochraně osobních údajů, resp. GDPR, aniž by ze správního spisu bylo patrné, že se o obstarání takového souhlasu pokusila, nebo byl dotčenou osobou vyjádřen nesouhlas s takovýmto zpracováním jejích osobních údajů. Dotčená osoba se tak podle obsahu správního spisu (přinejmenším oficiální úřední cestou) nedozvěděla o tom, že se žalobkyně podanou žádostí domáhala u žalované poskytnutí informací, jichž je dotčená osoba původcem. Ze spisu tudíž není zřejmé nejen to, zda a jak se dotčená osoba k žádosti vyjádřila, ale ani to, zda žalovaná dotčené osobě vůbec zajistila její práva vyvěrající z jejího postavení coby žádostí dotčené osoby.
47. Nejvyšší správní soud přitom ve své ustálené rozhodovací praxi dovozuje, že ze subsidiární použitelnosti správního řádu, jak je zakotvena v § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím, plyne účastenství dalších osob, které by mohly být účastníky řízení podle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), kvůli svému dotčení poskytnutím informace, v řízení o vydání rozhodnutí o neposkytnutí informace či v odvolacím řízení. Soudní ochrana je pak těmto osobám zajištěna zásadně řízením o žalobě proti rozhodnutím správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., v němž může být taková osoba podle okolností žalobcem, anebo osobou zúčastněnou na řízení ve smyslu § 34 odst. 1 s. ř. s. (srov. především závěry vyslovené v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 - 62, č. 3155/2015 Sb. NSS).
48. Nejvyšší správní soud v tomto směru v rozsudku ze dne 17. 12. 2014, čj. 1 As 189/2014 - 50, publ. pod č. 3185/2015 Sb. NSS, shrnul, že *„postavením dotčených osob při poskytování informací se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v nedávném rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62. V bodech 107 a 108 uvedl: „Procedura poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím je postavena na zásadě, že poskytnutí informací na žádost je faktický úkon povinného subjektu, zatímco neposkytnutí informací děje se formou správního rozhodnutí, proti kterému je přípustné odvolání. Při poskytnutí informací postupuje povinný subjekt v podstatě výlučně podle zákona o svobodném přístupu k informacím, který obsahuje relativně ucelenou a komplexní procedurální úpravu odlišnou od správního řádu a který až na výjimky (ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178) použitelnost správního řádu vylučuje ve svém § 20 odst. 4 in fine. Z toho mimo jiné plyne i okruh osob, s nimiž povinný subjekt při poskytování informace jedná – je jím především žadatel, což plyne vcelku jednoznačně z celé procesní úpravy poskytování informací, která obecně nepředpokládá, že by v ní figuroval kdokoli jiný než žadatel a povinný subjekt. Ostatní osoby, které by mohly být poskytnutím informace dotčeny (např. osoby, kterých se poskytnutá informace týká a jež by mohly být dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení), mají práva plynoucí ze základních zásad činnosti správních orgánů. V daném kontextu se na ně tedy vztahuje především ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu, podle něhož*

správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Z uvedeného ustanovení vyplývá především povinnost povinného subjektu informovat bez zbytečného prodlení tyto osoby, že hodlá poskytnout informace, které se jich mohou dotknout, a právo potenciálně dotčených osob se k tomu vyjádřit. Je pak na povinném subjektu, aby případné vyjádření takových osob reflektoval a vyvodil z něho eventuálně důsledky pro svůj další postup.“

...

Na možnosti obrany práv dotčených osob při poskytování informací navazuje soudní ochrana ve správním soudnictví. Poskytnutí informace podle okolností může být nezákonným zásahem povinného subjektu do práva toho, o němž se informace poskytuje, na informační sebeurčení (k tomuto pojmu viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02). Povinný subjekt jedná při poskytování informace jako správní orgán (v materiálním smyslu), neboť na základě kogentní normy veřejného práva vykonává svoji pravomoc tím, že žadateli poskytne informaci, kterou mu zákon ukládá poskytnout. Poskytne-li informaci, kterou mu zákon poskytnout neumožňuje, a zároveň takovéto poskytnutí bude představovat zásah do práv konkrétní osoby (viz zejm. poskytnutí informací v rozporu s § 8a, v rozsahu vybočujícím z rámce § 8b či v rozporu s § 9 nebo § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím), může se dotčená osoba bránit zásahovou žalobou, neboť úkon povinného subjektu spočívající v poskytnutí informací nemá povahu „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž „zásahu“ ve smyslu § 82 s. ř. s. Naopak pokud povinný subjekt žádosti o informaci zcela nebo zčásti nevyboví, vydá o tom rozhodnutí o odmítnutí žádosti (§ 15 zákona o svobodném přístupu k informacím), proti kterému lze podat odvolání (§ 16 téhož zákona). Ze subsidiární použitelnosti správního řádu, jak je zakotvena v § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím, plyne účastenství dalších osob, které by mohly být účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu kvůli svému dotčení poskytnutím informace, pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti nebo v odvolacím řízení. V takovém případě je soudní ochrana zajištěna zásadně řízením o žalobě proti rozhodnutím správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., v němž může být dotčená osoba podle okolností žalobcem, anebo osobou zúčastněnou na řízení (srov. body 109 a 110 rozsudku rozšířeného senátu č. j. 8 As 55/2012 – 62).

...

Argumentace městského soudu, že zájmy dotčených osob při poskytování informací dostatečně chrání povinný subjekt, který není povinen tyto osoby vyrozumívat, je mylná. Částečně lze sice městskému soudu přisvědčit, že povinný subjekt posuzuje autonomně, zda lze požadovanou informaci poskytnout či zda neexistují některé vyluky předpokládané zákonem o svobodném přístupu k informacím pro její poskytnutí; ve své úvaze o poskytnutí informace přitom není vázán názorem dotčené osoby. Neznamená to však, že by povinný subjekt při poskytování informací ochraňoval nejen zájmy veřejné, ale i zájmy dotčených osob. Přestože zákon o svobodném přístupu k informacím v § 20 odst. 4 vylučuje účastenství dotčených osob podle § 27 správního řádu pro řízení o žádosti, nelze při poskytování informací dotčené osoby apriorně vyloučit z širšího chápání pojmu účastenství a upřít jim základní procesní práva v řízení o žádosti [obdobně srov. náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/99 ze dne 22. 3. 2000 (N 42/17 SbNU 295; 95/2000 Sb.)].“

49. Nejvyšší správní soud dále navázal na tento svůj názor v rozsudku ze dne 30. 6. 2015, čj. 7 As 49/2015 - 57, v němž k nahrazení účastenství ve správním řízení účastí na navazujícím soudním řízení správním konstatoval: „Správní orgán I. stupně ... s účastnicí řízení jako s dotčenou osobou ve smyslu ust. § 4 správního řádu, a ani jako s účastnicí řízení podle ust. § 27 správního řádu nejednal. Toto rozhodnutí přitom bylo tím, které vyslovilo závazný právní názor obledně poskytnutí požadované informace, tj. že má být zčásti poskytnuta a zčásti odmítnuta. Postup stěžovatele tudíž nelze hodnotit jinak, než jako vadu řízení. Při zodpovězení otázky, zda tato vada řízení mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, nelze přiblížit ke skutečnostem, které nastaly až po vydání tohoto rozhodnutí. Pro soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu platí ust. § 75 o dst. 1 s. ř. s., podle něhož soud vychází se skutkového a právního stavu, který tu byl ke dni rozhodování správního orgánu. Z tohoto pravidla sice judikatura dovodila výjimky (např. ve vztahu ke správnímu trestání), nicméně v dané věci se o takový výjimečný případ nejedná. Nelze tudíž brát v úvahu, že se účastnice řízení po vydání napadeného rozhodnutí k povaze poskytovaných informací vyjádřila (např. v žalobě), a dovozovat z toho, že zkrácení jejich práv podle ust. § 4 odst. 4 správního řádu nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného

rozhodnutí. Takový výklad nelze akceptovat, neboť v jeho důsledku by se soudní ochrana v daném případě stala zcela neúčinnou.“

50. S uvedenými závěry, které jsou konstantně aplikovány v navazující rozhodovací praxi správních soudů (z poslední doby srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2020, čj. 10 As 227/2018 - 41), se zdejší soud bez výhrad ztotožňuje, neshledává důvodu se od nich jakkoli odchylovat a pro větší stručnost na ně na tomto místě v plném rozsahu odkazuje.
51. Za situace, kdy ze správního spisu, který byl soudu žalovanou předložen, nevyplývá, že by žalovaná s dotčenou osobou coby osobou, jež mohla být zasažena na svém právu na informační sebeurčení, jako s účastníkem řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu skutečně jednala, nezbývá soudu, než s ohledem na výše uvedené judikatorní závěry konstatovat, že tato vada řízení je natolik podstatná, že sama o sobě mohla mít za následek nezákonnost Napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Význam této vady vyniká především v souvislosti s tím, že žalovaná postavila odmítnutí žádosti na ochraně soukromí, projevů osobní povahy a osobních údajů dotčené osoby, přičemž z povahy věci je tato osoba tím prvním, kdo může poskytnout právní titul pro další nakládání s údajnými důvěrnými informacemi osobní povahy, které se jí týkají. Její postoj k žádosti nemůže žalovaná nahrazovat vlastními domněnkami, které nemají žádnou oporu v obsahu správního spisu. Uvedená vada řízení představuje tudíž důvod pro vrácení věci žalované k dalšímu řízení.
52. Soud pro úplnost podotýká, že ani případné neudělení souhlasu ze strany dotčené osoby s poskytnutím informací požadovaných žádostí nezbavuje žalovanou povinnosti s přihlédnutím k vyjádření dotčené osoby posoudit důsledně a přezkoumatelným způsobem, zda existují zákonné důvody pro odmítnutí poskytnutí informace požadované žádostí, v posuzovaném případě zejména požadavky plynoucí z práva na ochranu soukromí a osobních údajů.
53. Pokud jde o vlastní žalobní argumentaci, v níž žalobkyně opakovaně předkládá názor o důvodném podezření, že dotčená osoba porušila zákon o střetu zájmů jako veřejný funkcionář (působením současně v Radě ČTÚ a v dozorčí radě právnické osoby CZ.NIC), čímž žalobkyně dokládá svůj údajný oprávněný zájem na informaci, která je předmětem žádosti, Městský soud v Praze zdůrazňuje, že předmětem rozhodování soudu v tomto řízení, stejně jako předmětem rozhodování žalované v předchozím správním řízení je toliko otázka, zda existuje zákonný důvod, popřípadě více důvodů, pro omezení práva na informace ve vztahu k dokumentům požadovaným žalobkyní v žádosti. Předmětem řízení tudíž není posuzování, zda se dotčená osoba dopustila porušení zákona o střetu zájmů či nikoli. Ať již je nebo není podezření na takový přestupek důvodné, ať již je dotčená osoba veřejným funkcionářem nebo není, tato skutečnost nemá z hlediska zákona o svobodném přístupu k informacím žádný význam a nečiní právo žalobkyně na informaci více nebo naopak méně „oprávněnějším“.
54. Žalobkyně dále tvrdila, že žalovaná opět odůvodnila odepření požadované informace s odkazem na nevěřejnost jednání mandátového a imunitního výboru, ač tato argumentace nebyla akceptována v Původním rozsudku Městského soudu. Soud však tento náhled žalobkyně nesdílí, neboť žalovaná argumentovala nevěřejností jednání mandátového a imunitního výboru toliko ve vztahu k (údajným, ve správním spise nijak nepodloženým – viz výše) důvodům, které měly vést dotčenou osobu k zaslání požadovaných informací tomuto výboru. Nevěřejnost jeho jednání nebyla v Napadeném rozhodnutí použita žalovanou jako důvod pro odmítnutí informace. Soud nezjistil, že by žalovaná postupovala v daném ohledu v rozporu se závazným právním názorem vysloveným v Původním rozsudku Městského soudu, tudíž tato žalobní námitka není důvodnou.
55. Jádrem žalobní argumentace, a stejně tak podstatou odůvodnění v Napadeném rozhodnutí, je potom otázka, zda byla žalovaná oprávněna žádost odmítnout s odkazem na ochranu projevů osobní povahy, soukromí a osobních údajů dotčené osoby. Žalobkyně se na rozdíl od žalované domnívá, že výjimka z poskytování informací podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím se na jí požadované informace nevztahuje. Vychází přitom z toho, že datová zpráva

zaslaná dotčenou osobou jakožto veřejným funkcionářem mandátovému a imunitnímu výboru, včetně všech jejích příloh, obsahující čestné prohlášení a oznámení podle zákona o střetu zájmů, musí být písemností úřední povahy, která přímo souvisí s působením dotčené osoby ve veřejné funkci člena Rady ČTÚ, a tudíž se nepochybně nemůže jednat o soukromou korespondenci dotčené osoby, která by požívala právní ochrany ve smyslu ochrany soukromí. Podle žalobkyně si lze stěžít představit, že by v rámci této datové zprávy byly uvedeny soukromé či důvěrné informace při vědomí, že tyto informace jsou určeny k uložení do registru oznámení a tato oznámení jsou veřejně přístupná podle zákona o střetu zájmů. Naopak žalovaná v Napadeném rozhodnutí tvrdí, že všechny informace, které měly být o dotčené osobě uveřejněny podle zákona o střetu zájmů, uveřejněny byly, a žalobkyně žádá o poskytnutí informací předaných dotčenou osobou mandátovému a imunitnímu výboru nad rámec povinně uveřejňovaných informací podle zákona o střetu zájmů, které představují výjimku z práva na informace podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím.

56. Podle názoru Městského soudu v Praze však při takto předestřené právní polemice stran sporu předchází otázce, nakolik v žádosti požadovaným informacím svědčí výjimka dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, jiná právní otázka, a to, zda a v jakém rozsahu může žádost o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím účinně směřovat vůči údajům poskytnutým veřejným funkcionářem evidenčnímu orgánu podle zákona o střetu zájmů, které nejsou uveřejňovány v registru oznámení podle posledně uvedeného zákona.

57. Přitom Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 2. 2019, čj. 6 As 235/2018 - 32, došel k závěru, že „...ani v případě, kdy by žalovaná byla evidenčním orgánem pro oznámení podle zákona o střetu zájmů, by stěžovatel neměl bez dalšího zaručen přístup k těmto oznámením v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle § 8a tohoto zákona lze informace týkající se soukromí fyzické osoby a osobní údaje poskytnout pouze v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Zákon o svobodném přístupu k informacím zde odkazuje na zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, jakožto obecný předpis upravující nakládání s osobními údaji. Zvláštním předpisem, který upravuje ochranu údajů uváděných veřejnými funkcionáři do oznámení o činnostech, majetku, příjmech, darech a závazcích, je však v prvé řadě samotný zákon o střetu zájmů. Ten v § 13 odst. 5 zapovídá (s výjimkami týkajícími se některých veřejných funkcionářů, nikoli však osoby zúčastněné na řízení) další zveřejňování (mysleno nad rámec vedení veřejně přístupného registru oznámení) údajů uvedených v oznámeních. Veškeré údaje vedené v registru mohou být navíc použity a dále zpracovány pouze za účelem zjištění případného střetu zájmů při výkonu funkce veřejného funkcionáře (§ 13 odst. 9 zákona o střetu zájmů). Konečně platí, že členové evidenčního orgánu i jiné osoby, které přišly s evidovanými údaji do styku, jsou povinny zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, které se z těchto údajů dozvěděli (§ 14 odst. 3 zákona o střetu zájmů). Na druhou stranu, povinný subjekt má podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím povinnost zveřejnit informaci, kterou poskytl na žádost (k nutnosti zohlednit toto ustanovení při posuzování splnění podmínek pro poskytnutí informace na žádost srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. února 2019, č. j. 6 As 240/2018 - 40). Poukázat lze též na § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož se neposkytují informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím. V takových případech poskytne povinný subjekt pouze ty informace, které vznikly jeho činností při plnění úkolů při výkonu kontrolní či obdobné činnosti.

Evidenční orgán, který obdrží žádost o poskytnutí informace týkající se oznámení veřejného funkcionáře o majetku v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, by tudíž musel zvažovat, zda jejímu poskytnutí nebrání jedna z uvedených výluk či jiný zákonem předvídaný následek. V této situaci nejde o přístup k informacím o poskytnutí veřejných prostředků, k němuž je judikatura Nejvyššího správního soudu dlouhodobě velmi vstřícná (srov. již citovaný rozsudek rozšířeného senátu č. j. 8 As 55/2012 - 62 a na něj navazující judikaturu), byť ji poněkud limitoval Ústavní soud náležením ze dne 17. října 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Informace podobného charakteru, jako je ta, již se domáhá stěžovatel, se také netýká působnosti evidenčních orgánů v užším slova smyslu, fakticky jde o informace o činnosti osoby (veřejného funkcionáře), které

evidenční orgán dále zpracovává (a tím se dostává do režimu zákona o ochraně osobních údajů). V kolizi mezi právem žadatele o informaci na přístup k této informaci (čl. 17 Listiny, čl. 10 Úmluvy) a právem veřejného funkcionáře na ochranu soukromí a ochranu před neoprávněným zveřejňováním a zneužíváním údajů o své osobě (čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny, čl. 8 Úmluvy) zde proto nemůže automaticky převážet prvé z uvedených práv. Bylo by nutné provést test proporcionality v jeho klasické podobě s cílem zachovat maximum možného z obou kolidujících práv. V tomto směru by potom mělo být zohledněno, že zákon o střetu zájmů upravuje přístup veřejnosti k údajům oznamovaným veřejnými funkcionáři prostřednictvím nablížení do registru oznámení (§ 13 odst. 2 zákona o střetu zájmů). Tudiž platí, že pokud by poskytnutí informace o obsahu oznámení podle zákona o střetu zájmů bylo odepřeno v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, bude mít žadatel možnost se s ní seznámit prostřednictvím mechanismu zakotveného v zákoně o střetu zájmů, který zároveň výslovně chrání veřejného funkcionáře před zásahem do soukromí přesahujícím deklarovaný legitimní cíl.“

58. I když se tedy v citovaném rozsudku kasační soud přímo nevyjádřil k otázce, zda úprava poskytování informací o veřejných funkcionářích v zákoně o střetu zájmů spadá pod výjimku předvídanou v § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle níž se tento zákon „vztahuje na poskytování ... dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací“, tedy zda zákon o střetu zájmů představuje svébytnou právní úpravu poskytování informací o veřejných funkcionářích nezávislou na zákonu o svobodném přístupu k informacím, z právního názoru Nejvyššího správního soudu je nade vší pochybnost zřejmé, že při poskytování tohoto druhu informací nad rámec oznámení uveřejněných v příslušném registru podle zákona o střetu zájmů (v němž veřejní funkcionáři povinně sdělují řadu velmi citlivých údajů o svých osobních poměrech) je třeba pečlivě vážit otázku ochrany soukromí veřejného funkcionáře. Za tím účelem by měl povinný subjekt vždy provést test proporcionality, jehož obsahem, na rozdíl od otázek platů a odměn veřejných funkcionářů, nebude zájem veřejnosti na nakládání s veřejnými prostředky. Pozornosti zdejšího soudu zároveň neuniklo, že Nejvyšší správní soud si byl v souvislosti s oznámeními veřejných funkcionářů zároveň dobře vědom další výjimky z práva na informace, a to podle § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle kterého „[i]nformace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.“. V posuzované věci přitom podle přesvědčení zdejšího soudu pod tuto výjimku spadá i činnost evidenčního orgánu vykonávaná mandátovým a imunitním výborem při plnění oznamovacích povinností podle zákona o střetu zájmů veřejnými funkcionáři, na které odkazuje § 14 odst. 1 písm. a) tohoto zákona.
59. Žalovaná sice v Napadeném rozhodnutí alespoň fakticky nastínila skutečnost, že informace poskytnuté dotčenou osobou v oznámeních podle zákona o střetu zájmů jsou obsaženy, a tudíž veřejnosti přístupné, v předmětném registru vedeném podle tohoto zákona, avšak opakovaně poněkud zavádějícím způsobem konstatovala, že dokumenty, které žalobkyně požadovala v žádosti, byly mandátovému a imunitnímu výboru zaslány „nad rámec zákona o střetu zájmů“. V každém případě se však v Napadeném rozhodnutí na výjimku podle § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím žalovaná výslovně neodvolávala. Výrok Prvostupňového rozhodnutí, který byl potvrzen Napadeným rozhodnutím, pak za jediný právní důvod pro odmítnutí žádosti označuje důvod upravený v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Proto soudu nezbývalo, než přistoupit k přezkumu oprávněnosti odmítnutí požadovaných informací právě z hlediska tohoto ustanovení.
60. Soud nejprve připomíná, že v době opětovného rozhodování žalované o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí normoval zákon o svobodném přístupu k informacím v § 8a následující: „Informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.“. Tímto právním

předpisem byl v době vydání Napadeného rozhodnutí dnes již zrušený zákon o ochraně osobních údajů, nicméně v rámci Evropské unie již bylo aplikovatelné přímo účinné nařízení GDPR. Jak se podává výše v tomto rozsudku, nedisponovala žalovaná souhlasem (ale ani nesouhlasem) dotčené osoby s poskytnutím požadovaných informací žalobkyni.

61. Soud v obecné rovině souhlasí s žalovanou, která s odkazem na odbornou literaturu zastává názor, že i obsah veřejné listiny může za určitých okolností - a pravděpodobně nikoli v celém rozsahu - požívat práva na ochranu soukromí, projevu osobní povahy a osobních údajů. Datová zpráva dotčené osoby pak jistě nemá povahu veřejné listiny, již jen proto, že jejím původcem není orgán veřejné moci, nýbrž jde spíše o úřední korespondenci či podání, které souvisí s plněním veřejnoprávních povinností fyzické osoby – veřejného funkcionáře. Nepochybně tento druh korespondence může projevy osobní povahy, soukromí nebo osobní údaje takové fyzické osoby obsahovat. Aby však soud mohl splnění takových podmínek v daném konkrétním případě posoudit a tím o žalobě meritorně rozhodnout (a stejně tak povinný subjekt v případě rozhodování o žádosti o tento druh informací), musí mít možnost se s požadovanými informacemi, resp. dokumenty seznámit, a to tím, že se stanou součástí spisového materiálu v daném řízení.
62. Vzhledem k tomu, že žalovaná předmětné dokumenty nečinila součástí správního spisu, soud si jejich předložení na žalované vyžádal výzvou ze dne 15. 6. 2020. Žalovaná v reakci ze dne 26. 6. 2020 odmítla tyto dokumenty soudu poskytnout s tím, že žalovaná, tj. Česká republika - Kancelář Poslanecké sněmovny je nemá k dispozici, jelikož předseda mandátového a imunitního výboru sdělil dopisem vedoucímu samostatného oddělení styku s veřejností žalované, že „výbor na základě rozpravy k předmětné věci požadované informace nepředloží“. Žalovaná tudíž dle svého vyjádření „sama nemůže jednat v rozporu s rozhodnutím orgánu zákonodárného sboru a tyto materiály získat a následně je vydat Městskému soudu v Praze“.
63. Uvedenou argumentaci žalované však soud shledává nedůvodnou. Otázku, zda požadované informace spadají do působnosti žalované, totiž přesvědčivě vyřešil zdejší soud již v Původním rozsudku Městského soudu, kterým byla žalovaná vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), stejně jako vztah práva na požadované informace k nevěřejnosti jednání mandátového a imunitního výboru a povinnosti mlčenlivosti jeho členů a zaměstnanců žalované (viz citace shrnutí v bodě 43 tohoto rozsudku).
64. *Svým vlastním rozsudkem je pak, až na judikatorně dovozené výjimky, vázán i soud samotný (srov. § 49 odst. 10 a § 54 odst. 6 s. ř. s.). Přiležitě tuto právní otázku shrnul Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 5. 2016, č. 1 Azs 31/2016 - 36, když judikoval, že „[z]ávaznost kasačního rozhodnutí soudu však není bezvýjimečná. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře připouští, že správní orgán je oprávněn odchylně se od zrušujícího rozsudku v téže věci pouze ve výjimečných případech. V rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002 - 25, č. 442/2005 Sb. NSS, soud zdůraznil, že „[p]rávní názor soudu nelze ponížovat na pouhou ‚námitku‘ [...], o níž by správnímu orgánu bylo v dalším řízení umožněno uvážít, tj. kterou by žalovaný mohl i odmítnout, ale je třeba na něj nahlížet jako na pravidlo, jež je určujícím pro další kroky správního orgánu i pro úvahy, o něž bude správní orgán opírat závěrečné hodnocení zjištěných skutkových okolností. Prolomení povinnosti správního orgánu být vázán právním názorem soudu přichází v úvahu výjimečně, a to pouze tehdy, pokud v průběhu dalšího správního řízení po zrušení rozhodnutí správního orgánu **byla učiněna nová skutková zjištění nebo pokud došlo ke změně právní úpravy**, podle níž má být věc posuzována“ (obdobně např. rozsudek ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003 - 56, publ. pod č. 352/2004 Sb. NSS).*

Rozšířený senát následně v usnesení ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, publ. pod č. 1723/2008 Sb. NSS, uvedl, že průlom v závaznosti zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu v téže věci může nastat i při podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí.

Ač byly tyto závěry vysloveny ve vztahu k závažnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, lze je aplikovat rovněž ve vztahu k závažnosti zrušujícího rozsudku krajského soudu (zde Městského soudu v Praze).“.

65. Žalovaná však ve své argumentaci neupozorňuje ani na změnu právní úpravy, ani na odlišnou judikaturu Nejvyššího správního soudu; nezměnila se ani rozhodná skutková zjištění (žalovaná stále namítá stejnou skutečnost, a to že jí požadované informace nehodlá mandátový a imunitní výbor dát k dispozici), na jejichž základě jiný senát zdejšího soudu dospěl k závěrům uvedeným v Původním rozsudku Městského soudu. Ostatně rovněž Nejvyšší správní soud v Rozsudku NSS konstatoval, že žalovanou v tomto řízení má být Kancelář Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. Pakliže kasační soud v Rozsudku NSS dal zdejšímu soudu ke zvážení, aby v případě potřeby vyžádal požadované informace přímo od Poslanecké sněmovny, považuje soud takový krok s ohledem na výslovnou negativní reakci žalované ze dne 26. 6. 2020, odůvodněnou aktuálním stanoviskem mandátového a imunitního výboru, za v podstatě nehospodárný a formalistický. S ohledem na dosavadní konzistentní přístup uvedeného výboru k této věci jednak nelze očekávat změnu jeho názoru, a dále i v případě, že by snad soudu požadované informace předložil, neměl by tento krok schopnost zvrátit závěr o neúplnosti správního spisu, pokud jde o klíčový dokument, jenž je v podstatě předmětem sporu.
66. Soud je přesvědčen, že informace předané veřejným funkcionářem mandátovému a imunitnímu výboru jakožto evidenčnímu, resp. dozorovému orgánu ve smyslu zákona o střetu zájmů jsou informacemi, které spadají do působnosti žalované, a žalovaná má tudíž povinnost je mít k dispozici. Rozhodnutí žalované, potažmo mandátového a imunitního výboru tyto informace dobrovolně soudu nepředložit pak může být rozhodnutím z kategorie procesní taktiky či přímo politiky; žalovaná však v takovém případě musí počítat s tím, že ponese i odpovídající procesní následky spočívající až ve ztrátě soudního sporu z důvodu, že soud při nejlepší vůli nebude schopen správnost jejího postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím přezkoumat.
67. Soudu tak s ohledem na nemožnost seznámit se s požadovanými informacemi, a posoudit tak důvodnost Napadeného rozhodnutí, nezbylo než konstatovat vadu Napadeného rozhodnutí spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kdy skutkový stav je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu, potažmo vyžaduje doplnění informací, o něž se spor vede. Správní soudy totiž v tomto směru ustáleně judikují, že podmínkou přezkoumatelnosti rozhodnutí o odepření poskytnutí informací je rovněž to, že správní soud má k dispozici kompletní správní spis, tedy včetně informací, u nichž povinný subjekt uplatnil zákonnou ochranu, neboť bez jejich znalosti sotva bude způsobilý posoudit případné důvody pro neposkytnutí informace (srov. v této souvislosti např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2013, č. 2 As 66/2013 - 25).
68. Nad rámec nezbytného odůvodnění pak soud doplňuje, že by mu přišlo s podivem, pokud by pod výjimku podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím spadal kompletní obsah všech v žádosti požadovaných dokumentů zaslaných dotčenou osobou mandátovému a imunitnímu výboru. Je na místě připomenout, že Nejvyšší správní soud v tomto směru s poukazem na § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím jednoznačně připouští, že „údajům je poskytnuta dostatečná ochrana již jejich znečitelněním v autentickém textu“ (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, č. 7 A 3/2002 - 46). Rovněž v rozsudku ze dne 20. 2. 2014, č. 7 As 64/2013 - 49, kasační soud shrnul, že „[j]ak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007 - 75, publikovaný pod č. 2202/2011 Sb. NSS, a ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009 - 106) je nutno respektovat ust. § 12 zákona č. 106/1999 Sb., z něhož vyplývá, že případný důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů uvedených např. na požadované listině nemůže být důvodem k odepření poskytnutí kopie celé této listiny, ale pouze důvodem k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje. Pokud tedy taková listina obsahuje např. osobní údaje ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, je povinností správního orgánu, nejsou-li jiné zákonné důvody k jejímu odepření, kopii

takové listiny žadateli poskytnout, ovšem v anonymizované podobě, tedy v podobě, kde budou na listině uvedené osobní údaje znečitelněny.“ Žalovaný by tak měl i v případě omezení práva žalobkyně na informace podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím této poskytnout alespoň obsah těch částí požadovaných dokumentů, které projevy osobní povahy, soukromí nebo osobní údaje neobsahují (a posledně uvedené „začernit“, resp. anonymizovat).

69. V neposlední řadě se pak soud neztotožňuje s žalobní námitkou, podle které má být zákon o svobodném přístupu k informacím považován za speciální zákonnou normou ve vztahu k jiným právním předpisům, včetně právních předpisů upravujících ochranu soukromí a osobních údajů, a je proto třeba aplikovat pravidlo *lex specialis derogat legi generali*. Je tomu právě naopak, zákon o svobodném přístupu k informacím provádí ústavně garantované právo na informace (čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod) tím, že stanoví základní obecné pravidlo, že informace z oblasti působnosti povinných subjektů se poskytují. Zároveň ale normuje případy, kdy toto právo musí nebo může být omezeno. Jedním z nich je pak i ochrana osobních údajů (§ 8a). V daném případě mají tak povahu *lex specialis* právní předpisy upravující ochranu osobních údajů, nicméně i ty je potřeba podle ustálené judikatorní praxe Ústavního soudu a správních soudů vykládat v každém jednotlivém případě ústavně-konformním způsobem, zejména za použití testu proporcionality, při němž na konkrétních skutkových okolnostech budou poměřena obě ústavně chráněná práva.
70. Pro úplnost pak zdejší soud dodává, že neshledává pro projednávanou věc - týkající se uveřejnění informací předaných veřejným funkcionářem příslušnému evidenčnímu orgánu na podkladu zákona o střetu zájmů - ničeho relevantního v žalobkyní odkazované zprávě o šetření zástupkyně Veřejného ochránce práv ze dne 4. 9. 2008, sp. zn. 3186/2008/VOP/DS, jejímž předmětem bylo (ne)zveřejňování informací o pokutovaných provozovateli čerpacích stanic pohonných hmot, kteří nedodržovali normy pro kvalitu pohonných hmot, ze strany České obchodní inspekce.
71. Jelikož soud shledal důvody pro zrušení Napadeného rozhodnutí, zvažil též aplikovatelnost imperativu plynoucího z § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, jak jej ustáleně interpretuje soudní praxe. Podle uvedeného ustanovení soud, nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010 - 65, bodu 21 „[s]mysl § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba spatřovat v tom, že pokud nejsou naplněny důvody pro odmítnutí žádosti, které jsou přezkoumatelným způsobem vyjádřeny ve správním rozhodnutí, je soud povinen zrušit rozhodnutí odvolacího správního orgánu i správního orgánu I. stupně a přikázat správnímu orgánu I. stupně poskytnout žadateli požadované informace. To vede ke zrychlení celého postupu.“
72. Ustanovení § 16 odst. 5 (dříve odst. 4) zákona o svobodném přístupu k informacím tedy neposkytuje soudu žádný prostor pro úvahu o dalším postupu. Je-li splněna hypotéza citovaného ustanovení, je soud povinen napadené rozhodnutí zrušit a nařídí povinnému subjektu poskytnout požadované informace. K tomu nicméně soud zdůrazňuje, že podle předmětného ustanovení je možné postupovat primárně v případě, že je napadené správní rozhodnutí přezkoumatelné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2014, čj. 6 As 140/2013 - 155). Soud má při postupu podle § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím nejen postavení orgánu kasačního, nýbrž i postavení orgánu nalézajícího hmotné právo. Je tedy na něm, aby ověřil, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav, a pokud ne, aby jej v potřebné míře zjistil, a poté aby posoudil, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li takové důvody, je povinen povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, čj. 10 As 112/2015 - 54).
73. Soud je tedy povinen zhodnotit, zda ob stojí důvody pro odmítnutí žádosti, a pokud ne, zkoumá, zda nemohou existovat jiné důvody, které by odůvodňovaly odmítnutí žádosti. Nezabývá se přitom detailně existencí jiných důvodů pro odmítnutí žádosti a tyto důvody zkoumá pouze *prima*

facie (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, čj. 5 As 236/2016 - 104, a v něm citovanou judikaturu). Jelikož žalovaná nezařadila požadované informace (dokumenty) do správního spisu a neposkytla je k výzvě soudu ani v průběhu řízení o správní žalobě, tudíž se s nimi soud nemohl seznámit, zatížila Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kdy skutkový stav je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu, potažmo vyžaduje doplnění informací, o něž se spor vede. Jelikož soud nemůže *prima facie* usuzovat, zda tyto dokumenty neobsahují nějaké informace, jimž svědčí zákonný důvod pro vyloučení z poskytnutí, věc v tomto rozsahu nemohl řešit ani informačním příkazem podle § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, a vrátil ji proto žalované k dalšímu řízení. Pregnantně to vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2013, čj. 2 As 66/2013 - 25, v němž došel k tomuto závěru: „Vzhledem k tomu, že požadované listiny netvoří součást spisového materiálu předloženého správními orgány a jejich obsahem se žádné ze zrušených rozhodnutí nezabývalo, zdejší soud nemohl bez dalšího posoudit, zda se neuplatní některý z jiných zákonných důvodů pro jejich neposkytnutí, popř. pro jejich částečné neposkytnutí, vyplývající z nezbytnosti ochrany jejich obsahu. Tuto skutečnost proto posoudí stěžovatel v novém řízení.“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, čj. A 2/2003 - 73, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010 - 65 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, čj. 6 As 338/2016 - 55). V rámci nového řízení žalovaná tyto informace žalobkyni buď poskytne, nebo přezkoumatelným způsobem odůvodní, z jakého zákonného důvodu tyto informace nebo jejich určitá část nemůže být poskytnuta.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

74. Jelikož bylo Napadené rozhodnutí dílem nezákonné a dílem nepřezkoumatelné, zrušil je soud podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. a vrátil věc žalované k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. Žalovaná je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (body 43 až 68) ve svém dalším postupu vázána.
75. Žalovaná především v zájmu zajištění přezkoumatelnosti jejího rozhodnutí zařadí informace požadované v žádosti do správního spisu (jeho neveřejné části, přinejmenším do doby, než bude o žádosti znovu rozhodnuto). Dále bude v řízení o žádosti jednat jako s účastníkem řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu s Ing. RNDr. Jiřím Peterkou, jehož právo na informační sebeurčení je řízením dotčeno, zejména jej informuje o obsahu žádosti a dotáže se jej, zda a případně v jakém rozsahu souhlasí s poskytnutím požadovaných informací žalobkyni. I v případě (částečného) nesouhlasu dotčené osoby s poskytnutím požadovaných informací pak žalovaná – v případě, že informace, byť jen z části, odmítne – přezkoumatelným způsobem odůvodní na podkladě konkrétních skutkových okolností, jaký zákonný důvod pro odmítnutí informací aplikovala. S přihlédnutím ke shora citovanému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu vyslovenému v rozsudku ze dne 20. 2. 2019, čj. 6 As 235/2018 - 32, žalovaná posoudí, jestli lze požadované informace poskytnout nad rámec informací povinně uveřejňovaných podle zákona o střetu zájmů s tím, že (i) vyhodnotí, zda nespádají pod výjimku uvedenou v § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, a (ii) v rozsahu, v jakém pod ni nespádají, provede ve vztahu k těmto informacím test proporcionality, pokud jde o právo na přístup k informacím o veřejných funkcích na straně jedné a ochranu osobnostních práv ve smyslu § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím na straně druhé. Bude přitom mít na zřeteli imperativ plynoucí z § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy jde-li informace neposkytované z příslušného zákonného důvodu v rámci předmětného dokumentu odlišit a anonymizovat, nelze odmítnout poskytnutí celého dokumentu.
76. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Tím je v nyní projednávané věci žalobkyně, jejíž náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokáta, který ji v řízení zastupoval, za čtyři úkony právní služby podle § 11 odst.

1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení, podání žaloby a repliky v řízení před Městským soudem v Praze (poslední vyjádření žalobkyně vůči zdejšímu soudu ze dne 8. 1. 2020 již nad rámec žaloby a repliky ničeho nového nepřineslo) a vyjádření ke kasační stížnosti. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($4 \times 3\,100 = 12\,400$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($4 \times 300 = 1\,200$). Odměna advokáta tak činila 13 600 Kč, zvýšená o DPH ve výši 21 %, neboť advokát prokázal soudu, že je plátcem DPH, tedy 16 456 Kč. Spolu se soudním poplatkem tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží 19 456 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. října 2020

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu